

ærede Medlem og det Blad, han har med at gøre, ikke har skrevet andet end, hvad der er det rette Forhold, og have kunnet bevise, hvad de have skrevet, saa kunde de ikke være blevne dømte. Det er fuldstændig umuligt. Men ogsaa om denne Sag gælder det, at det undrer mig, at det ærede Medlem efter den Anvisning, jeg gav ham i Fjor, ikke har foranlediget, at den Sag, som Herredsfogden ikke har villet have med at gøre, kom til Justitsministeriet til nærmere Undersøgelse. Det overraskede mig noget, at det ærede Medlem vilde føre en Sag af den Natur frem her i Tinget som Angreb paa Øvrigheden, paa Retsplejen, naar han ikke i Forvejen har søgt at gaa den Vej, som jeg i Fjor anviste ham, og som han af Erfaringen ved er en Vej, der fører til Maalet.

Men aldeles overrasket, ja mere overrasket, end jeg kan finde Udtryk for, blev jeg ved, at se det ærede Medlem Sp. 222 i Rigsdagstidenden fremdrage det Pryglesystem, der er sat i Scène paa Herregaarden Glorup, et Pryglesystem, der har givet Anledning til Klage for Politiet, og som senest har været gjort til Genstand for en meget stærk Kritik, ikke alene fra „Fyns Socialdemokrats“ Side, men ogsaa fra en Række Landboere, der havde indfundet sig ved de Møder, som bleve afholdte, for at protestere mod den vilkaarlige Behandlingsmaade, som Tjenestetyendet blev gjort til Genstand for. Jeg siger, jeg blev meget overrasket ved, at det ærede Medlem fremdrog dette Forhold her i Rigsdagen. Jeg kunde have forstaaet, om det ærede Medlem havde fremdraget dette Forhold, saa længe der kun havde foreligget en Artikel derom i en socialdemokratisk Avis, men at det ærede Medlem, efter at Forholdet har været gjort til Genstand for Retsundersøgelse, vil komme med Angreb paa den Maade, han her har gjort, det overrasker mig, som sagt, i højeste Grad, thi det synes at vise, at for de Herrer Socialdemokrater er det ganske ligegyldigt, om en af dem fremdragen Sag bliver undersøgt, og det saa viser sig, at den var fuldstændig urigtigt fremstillet; de blive dog ved med at fremdrage den som en himmelraabende Uret, der er begaaet.

Jeg ser mig nødsaget til, og jeg tror, det vil være rigtigt, om jeg end derved noget skal opholde det høje Tings Tid, at gaa noget nærmere ind paa denne Sag. Jeg har ganske vist ikke læst den paa-gældende Artikel i „Social-Demokraten“, men i „Aarhus Stiftstidende“, og jeg gaar ud fra, at den nok er rigtigt aftrykket.

I „Aarhus Stiftstidende“ for den 30. August i Aar fandtes der en Artikel, hvori det hedder — jeg haaber, at den ærede Formand ikke har noget imod, at jeg læser største Delen af denne Artikel op; det er nødvendigt for at vise, hvorledes hele denne Sag hænger sammen. „Social-Demokraten“ fortæller følgende fra Herregaarden Glorup paa Fyn:

„Forrige Tirsdag fik Røgteren Alfred Trier Christensen efter fælles Overenskomst sin Afregning og forlod sin Tjeneste paa Gaarden.

Han havde kun været der en Maaned og kunde ikke længere holde Pladsen ud. Han mod Aften gik han over paa Gaarden for at tage Afsked med den anden Røgter. Derved blev det noget sent, og da Manden ikke havde noget Logis, gik han op paa Høstængen for at sove om Natten. Han var neppe kommen herop, før Forvalter Holmbo kom farende derop og begyndte at slaa løs paa ham med en tyk Kæp. Røgteren rejste sig villig, og uden at sige et Ord skyndte han sig hen til Lugen, medens Forvalteren uafbrudt slog løs paa ham. Da han havde naaet Lugen, sparkede Forvalteren ham bag fra op i Skridtet, saa han styrtede paa Hovedet ned paa det haarde Gulv fra en Højde af ca. 6 Alen. Den ulykkelige Mand fik et frygteligt Hul i Hovedet lige over Panden og blev liggende som bevidstløs. Desuden havde han stødt den ene Skulder meget stærkt.

Da han atter kom til Bevidsthed, rejste han sig med Besvær og vaklede ud af Gaarden. Blodet styrtede ham ned ad Ansigtet fra det ca. 3 Tommer i Diameter store og dybe Hul i Hovedet. Han slæbte sig møjsommeligt ud paa Marken og lagde sig i et gammelt Røgterhus. Her laa han hele Natten og næste Dag i stærke Smerter uden at faa hverken vaadt eller tørt. Men hans Lidelseshistorie var hermed kun godt begyndt.

Onsdag Aften kom Forvalteren og Ladefogden bevæbnet med en tyk Træstang ud til Røgterhuset. De greb den syge Røgter i Benene og slæbte ham ud paa Marken til Trods for, at han jamrede sig af Smerte og bønligt tiggede om Naade. Forvalteren kastede sig over Staklen, medens Ladefogden begyndte at slaa løs med det morderiske Vaaben. Den sidste slog dog ikke haardt nok, hvorfor Forvalteren selv tog Stangen, medens Ladefogden holdt den arme Mand, der var mere død end levende. Og nu begyndte den mest op-rørende Pryglescene, der tænkes kan. Over 20 Gange slog man Manden med det fryg-